

Илюстрация

Време

БР. 39. ГОД. II. 26 IX. 1931.
ЦЕНА 5 ДИН.

БИБЛИОТЕКА
ГРАДА БЕОГРАДА

Brigitte Hel

Хумор

НЕРВОЗНА ГОСПОЊИЦА

Госпођица Нервита је била врло напрасита и нервозна. Ма из ког разлога, или чак и без разлога, она се бесно љутила, и оба дражесна госпођица не би се смирила, док не избаци какав предмет кроз прозор. Како је њихова кућа била у живој улици, њен отац ради сигурности пролазника, погодно је једног човека, који је чувао стражу на улици, испод њиховог прозора.

Лекар, кога су питали за савет, шта да се ради са њом, рекао је: „То је нервно, удајте је!“ Брзо се дадоше у трагање за једним младожењом. Како, с обзиром на будућу младу, нису могли много бирати, то пристадоше да је удаду за доброг и мирног Омлета.

Приликом веридбе био је припремљен један избрстан ручак. Нервита, нешто више нервирана тога дана, око подне је имала једну малу кризу, и том приликом је избацила дванаест јаја кроз прозор. Због тога је ручак мало задоцнио, али, на срећу, Омлет је дошао тек око једног сата.

Како се млада береница чудила том задоцнењу, Омлет даде објашњење:

— Извините ме, молим вас, ја сам био дошао на време, али баш кад сам хтео ући у башу капљу, нека јаја, која је свакако каква птица снела у ваздуху, падоше баш на мене, и испрљаше ми одело и кошуљу. Стога сам био приморан да се вратим у свој стан, и да се пресвучем, пошто се онакав нисам могао појавити.

— Обог пута вам праштам, рече Нервита, пошто данас имате јак разлог, али кад се будемо бенчали, кажем вам у напред, немојте ме оставити да вас чекам јер ћу бити приморана...

— Да ме избаците на врата?

— Не, већ кроз прозор.

Требла.

ДВА ЛУДАКА

Један чубени лекар за душевне болести позвао је да посете његову клинику неке колеге, које су биле у пролазу кроз барош.

Они су почели да обилазе све одељења.

У башти су срели једног младина, отмено изгледа, благог и меланхоличног лица, који је љуљао једну лутку у својим рукама.

Доктор, обраћајући се својим гостима, рече:

— Ето то је један од мојих најсимпатичнијих и најмиријих пансионера. Он је оличена благост! То је један јадан младић, коме нису дали руку једне дивне девојке, коју је он обожавао. И он је због тога изгубио памет. Али сад се теши тиме што љуља ову лутку, за коју мисли да је она девојка, коју је желео да узме за жену.

Док је доктор ово објашњавао из дна баште потрчао је одједном један бесан лудак. Стражари, који су потрчали за њим да га ухвате, успели су да га зауставе баш у тренутку, кад је он доспео скоро до групе гостију са лекаром-директором.

Видели обог бесног лудака доктор рече својим гостима:

— А овај што га сад видите... то је онај човек што се оженио оном дивном девојком.

Он: — Да ли ви умете да кувате као баша мајка?

Она: — Да. Али, треба видети да ли ви имате тако добар стомак као мој отац.

— Моја жена је неиздржљива.

— Покажи јој зубе.

— Показао сам их једанпут, и отада сам остао без зуба.

- Којешта! и ја ћу да postanем музичар.
- Остави то мали, јер тиме се не приврешује.
- О ја врло много зарађујем мојом пиштаљком.
- Како то?
- Па сви укућани ми дају по динар да не сбирам.

— Је ли истина да је твој пријатељ Ђура велики говорник?

— Још какав! Замисли да сам пре неки дан отишао код њега да узмем на зајам сто динара, а пре него што сам изашао узјамно сам ја сто динара њему.

Робијаш: — Много је пријатније радити у затвору, него ли у слободи.

— Пријатније? А зашто?

— Јер вам не прети непрестано опасност да ће вас отпустити.

Паја је нашао место као упакивач у једној фабрици кинеских база. Трећег дана разбио је велику базу. У суботу директор га је позвао у канцеларију и рекао:

— Морамо вам задржавати четвртину плате све док не наплатимо разбијену базу.

— А шта је коштала та база?

— Петнаест хиљада динара.

— Ах, каква срећа! Најзад сам нашао место одакле ме неће тако брзо отпустити!

- Што си тако узнемирена.
- За цело време претставе смеје ми се у лице овај небаспитан господин.
- А који је то?
- Овај иза мојих леђа.

Илустровано Време

Бр. 39 - год. II - 26. IX. 1931 - цена 5 дин.

Са освећења заставе Соколског друштва Београд V: старешина друштва, пошто је примио заставу, захваљује се г. г. браћи Гођевац и г. Димитријевићу, који је поклатио нараштајску заставу.

Са свих страна

Тунел испод канала

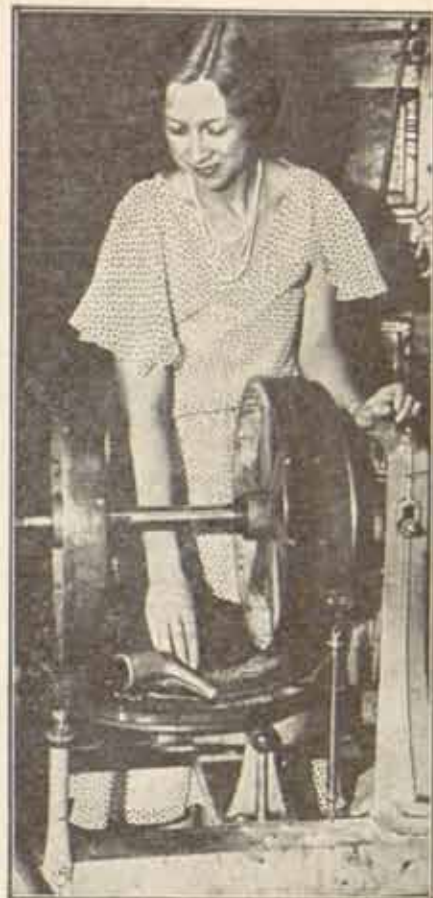
Оно што је у великом пројектовано за подморску железничку везу између Енглеске и Француске, испод канала Ламанша, изведено је у маломе у Немачкој. На прузи Берлин-Штетин један тунел пролази близу Еберсвалда испод Финов-канала, и ако је ту терен песковит-

Скелети као танцмајстори

У берлинским школама играња тумаче играчима држање и покрете при појним играма — и на скелетима.

Колико ће филм трајати?

Једна америчка радња с филмима проба издржљивост пахобу нарочитом машином. Два кожна ваљка притискују филм а у сисачу прашине сабира отпатке, по чијој се количини, добијеној за одређено време притиска, цени издржљивост пробаног филма.

**МИЛИОНСКА ПЛАТА
АМЕРИЧКЕ ГЛУМИЦЕ**

Гаже америчких топфилмских дива пену се до невероватних сума. Мис Ковстаница Бенет, ангажована код Warner Brothers, прима недељно преко 1.600.000 динара. Њена месечна плата износи тамањ колико плата свих 15 министара у С. А. Државама.

Најбржи воз на свету

Енглески експресни воз на прузи Саингтон—Лондон прешао је њену дужину од 125 км за један сат, и тиме поставио нов железнички рекорд брзине.

ПЕРИ, НАЈВЕЋА НАДА ЕНГЛЕСКЕ, ОД ЕВРОПСКИХ ИГРАЧА, НАЈБОЉЕ СЕ ДРЖАО НА ОВОГОДИШЊЕМ ПРВЕНСТВУ АМЕРИКЕ

На овогодишњем првенству Америке, прво је место заузео, на велико изненађење, деветнаестогодишњи Американец Вајнес, који је у пола финали тучао одличног енглеског играча у 5 сетова, а у финали свога земљака Лота. Француска екипа састављена све од младих нада Бусија, Мерлена, Бернала, (овај последњи је аетос у Туре-у (Француска) тучао са 6:0 6:0 америчког Денис куп репрезентента Шилса) изгубила је у самом почетку првенства.

НОВ АМЕРИЧКИ НАЦИОНАЛНИ СПОМЕНИК

Амерички скулптор Гутсон Бор ем довршује огромну бисту америчких великана Ђеферсона, Вашингтона и Линколна. Радио је у једном каменом блоку, одвајајући са врха брда Хешмора. Када буде готова постаћиће је понова на врху истог брда.

Летилица спасавац

На обали Лом Ајсланда крај Њу-Јорка чиниене су успешне пробе да се даљешњи спасаваја малим цепенцима. Санитетска служба увешће их као стално средство за спасавање.

За 6 часова из Европе у Америку

На тренинзима енглеских авијатичара на хидравлионима за Шнајдеров пехар, постигао је на новом типу S6 В поручник Стенсфорд брзину од 754 км. на сат. Таквом брзином, занета, могао би се и остварити сан енглеских авијатичара: да „за једно суботње по подне“ стигну из Лондона у Њу-Јорк.

Нова победа Ладумегова

На међународним утакмицама спортеким на стадиону у Коломбу код Париза, француски шампион за средње стазе Ладумег (x) претрчао је стазу 3-4 миља (12.6 м.) за 3 м. и 2/3 сек. и стигао први пред Финцен Пургом (xx).

Изадано је сат, решен да јој сам отвори, кад то време протече. Ти-Хан крене испред њега:

— То није добро! повика она, то није добро!

Он слеже раменима. Та урбевичка послуга и јесте крива, што деца не могу да поднесу ни најмању казну.

Уосталом, кроз врата није се ништа чуло. Нана, увређена, имала је жељу да убија, а не да се понижави. Осветити се, да осветити се! Осветити се оцу, свима, нека сви плачу. И одједном спазу прозорчић од кабина, који је помоћу месинганог завртља стајао открити. Она је видела како га Ти-Хан отвара и затвара: то је тако лако.

Онда?... Знала је добро да је родитељима била највећа жалост смрт њене сестрице, коју она није ни познавала и која је пала у воду. Излукла је завртањ, напућених у-сана и зажатрених очију. Нана није знала шта је то смрт; она ту не види смрт, она види само начин да их расплаче, да их казни што су били неправични; није се ништа бојала... Нено сићушно тело прође све до појаса кроз округли отвор. Под њом вода је била плава, брза дуж заће, занимљива. Застала је за тренутак, збуњена висином са које је требало скоцити. Али се брзо прisetи да је вода мека, блага... И еклизну се... скоро без икаквог шума, као бели талас који зарони и кога више не видимо и то је све.

... Десет минута су протекла. Судија отвори врата.

— Нана! рече мирно.

Потражи је очима. Нана! Нана!... Кабина није велика; нема ни једног места где би се макар и дете могло сакрити. Одгурну нека одела, отиша постеле.

— Нана!

Ти-Хан је ушла иза њега.

— То није добро! повика она опет, али сасвим другим гласом... Ја, мало пре прозор нишам отворила тако!

— Шта кажете? повика судија, разрогачених очију...

(Крај).

Рони старији

СРЕЋАН СУСРЕТ

За убоге ђаволе би било врло интересно откриће, поче да прича милијардер Џејмс-Едвард Вимон, кад би се могла начинити једна статистика околности, које су довеле до богатства данашње највеће богатше. Свакако да се човек ретко много истакне ако нема енергије и ако није доштан; али ја сам познавао људе веома способне за послове, и јако активне, који никад нису успели да остваре неко богатство, у недостатку неког врло великог срећног случаја, или четири до пет осредњих, без којих човек остаје „залепљен уз зид“. Могу вам само рећи да они који тврде да за све што су постигли има да захвале само свом раду или тенијалности или су лажавци или илузионисте.

Што се мене тиче ја сам у животу имао три срећна случаја. Благодарни првом постао сам мултимилионар. Друга ми је омогућила да достигнем богатство од педесет милиона. А трећа ме је довела у ред великих краљева америкаanske индустрије. Али прва је оставила на мене најдубљи утисак: уосталом то је и била одлучујућа. Ја волим о томе да размишљам, кад ми послови оставе слободног времена, и то у толико радије, што ме то санарење попутри у моју младост, а, авај! нема тих милијарди које вреде као они, ноге и срце двадесетих година.

Дакле мени је тада било двадесет и пет година, и ја сам обилазно свет тражећи посла. Нисам имао никаквих предиспозиција. Осетио сам се способним, као и толики други моји суграђани, за свако предузеће. У то време сам се баш вратио из једног гадног краја, где сам потрошио сву своју уштеђевину тражећи петрол. Пошто прва испитивања нису дала повољне резултате, вратио сам се у Тексас, готово празних испова, и немајући другог имања сем свог коња, два револвера и мушкетје. То је био гадан тренутак у мом животу. Да, збиља гадан и тежак тренутак! Морам вам рећи да је то био већ други пут како сам пропадао. Три године пре тога већ сам био једном изгубио сву своју уштеђевину потражујући бакар тамо где је било само камена.

Тада сам гледао на будућност примом очима — а област коју сам обилазно, мочарна и суморна, није ме могла охрабрити. Једног октобарског јутра, под тешким, сивим облацима, који су се кретали као рђаво огран вел, ја сам касио кроз Салану. Осетио сам се још меланхоличнији но обично, и у толико више што је моје одело још од прошлог вечера било влажно, што је најнепријатнија ствар по мом мишљењу. Око подне приметивши неку гомилу дрвећа

одлучих да ту застанем и мало се поткрепим. Кад смо стигли близу дрвећа мој коњ је поскочио: ја сам приметно неког другог коња, који је текао на земљи. Пошто сам спремно револвер, јер у тој проклетој земљи је било много разбојника, зауставио сам коња и посматрао овог човека. Изгледало је као да спава, али тако исто је могао бити и мртав. Да бих разјаснио ситуацију требало је да сиђем са коња, што сам и одлучио да учиним. И човек није био мртав. Али ипак дисао је сасвим слабо и срце му је сасвим мртвило куцало. Ја сам га узалуд дрмао, дрмао се као медвед, врлао као курјак — он је остао неосетљив.

Немајући апсолутно икаквог појма о медицини ја паравно нишам могао ништа чинити. Ограничио сам се на то што сам му ставио моје ћебе под главу и појео мој бисквит и нешто друге хране. Кад сам завршио овај мршав ручак човек се још није ни покренуо с места, — а негово дисање је још увек било слабо. Западио сам једну од последњих цигара, које су ми преостале, и стао сам размишљати. Ма да сам био нестрпелив да што пре дођем до места удобних по што је Прерија, ни једног тренутка нишам помислио да онако напустим овог човека што је спавао. У овом крају је било много звериња, које се не би устручавале да повечера једног летаричног Јанкеа; у осталом довољно је било да дуже времена остане онако изложен влажном бадахуу па да од тога умре...

„То је негодно, говорно сам ја сам себи... али ја морам остати овде. Западишу ватру, осушити моје ћебе, а затим и негово... па ако ипак он умре бар ми то ћебе лежати на савести“.

И учиних како сам одлучио. Прошло је много дугих часова, и вече се приближило, а овај човек се још ипак није ни покренуо с места. Да кажем да сам био забринут било би претерано. Мој живот је био и сучише пуно авантура да бих могао придати много велику вредност једном човечијем животу, а овај човек баш није изгледао да је од велике вредности. Са својим кукастим носем, зверским устима, шибљатом брадом, он је личио на каквог разбојника. Дакле ја нисам био много узбуђен, али сам био нестрпелив — и после тог догађаја често сам мислио како је професија болничара веома непријатна.

Нао је сумрак, а затим је дошла и ноћ. Ја сам покрио брижљиво човека, и преморен и сам заспао сам. Тако сам спавао већ неколико сати кад ме је из сна пробудио рвање коња. Одмах сам опазио неке животиње које су лутале око нас, и познао сам да су то америкаски курјаци, али не у то-

диком броју да би ме то могло забринути. Али како су ми они ипак досађивали, ја узех један угарак и баших га на њих; проклете животиње се разбегоше у ноћ.

Кад сам се вратио поред ватре, један слаб глас је проговорио:

— Шта се то десило?

— Растрео сам животиње које су нервирале наше коње. А што се вас тиче ви сте се сад пробудили из сна, из кога сам ја узалуд покушавао да вас отргнем целог дана!

Човек се подигао. При светлости ватре он ме је посматрао својим тамним очима, које су гледале мало разроко, а затим је прошапутао:

— Дакле ви сте се заувестили због мене?

— То је тачно... Да није било вас ја бих већ био близу Хоретовна...

Човек се нешто замислио. У колико се више разбуђивао, у толико су му очи постајале светлије. Најзад је рекао:

— Тако дакле ви сте ми можда спасли живот...

— То није могуће, одговорих му ја.

Он је опет ућутао. А затим је почео да ми ставља питања, па ми је онда он сам дао неке детаље о свом путовању, које га је довело до оног летаричног стања.

Гледао ме је право у очи, као да је хтео да ми види дубину душе, и постепено овај ми је човек постојао симпатичан: осетио сам да је он груб, прост, готово дивљак, али да је био појанан и ни мало ситничар.

Он је продужио да ми говори:

— Знате шта? Ја тражим једног сигурног ортака... Некога са ким бих се могао борити против оних других... А зашто тај ортак не би био овај, који ми је, можда, спасао живот?... Рећи ћу вам: пронашао сам једно лежиште...

Ја се нисам могао уздржати а да се не насмешим, пошто су ме моји неуспеси учинили скептичним. А он је тада без и једне речи извукао из свог појаса једну кесичу, и једним покретом, у коме је било неке шлемитости, пружио ми је.

Ја сам је отворио, пошто сам се приближио ватри, а нисам се могао уздржати а да не узвикнем: кесича је била пуна лепих љустица злата.

Овај човек је одржао реч, заврши Џејмс-Едвард Вимон; ми смо заједно експлоатисали лежиште злата, које је он открио, и ја сам из тога извукао, као мој део, чисту добит од сто хиљада долара.

Ето то је била моја прва велика срећа: признаћете да ту моја енергија и моја вештина нису играли никакву улогу...

Лепотица Кагнша била је једна од жена Мунинге, краља Руанде у белгиском Конгу, док је није поклоњено поглавици Нгуру. Поред њега, и она се скоро покретила. Сликала се у костиму у коме је крштена. На глави јој је „махебо“, дијалема с роговима украшена бисером, на ногама јој „бутега“, шалбаре ошлетене од 2000 обруча неке мисионе виле са бикарним прапорицама.

Добра пастирка

Мис Јуана Блондел из Лос Анђелеса спрема се озбиљно за улогу пастирке у једном тонфилму.

Ново

САРГОВ

Већ преко 50 година даје се Сарговом Калодонту предност за негу зуба. Поврх осталих одлика добио је сада ново својство, што га нема ниједан други крем за зубе, а то је делотворни додатак (Сулфорицинолеат по Др. Бројлаху), који уклања и спречава стварање зубног камена, тог узрочника многих тешких оболења зуба.

КАЛОДОНТ
Против зубног камена

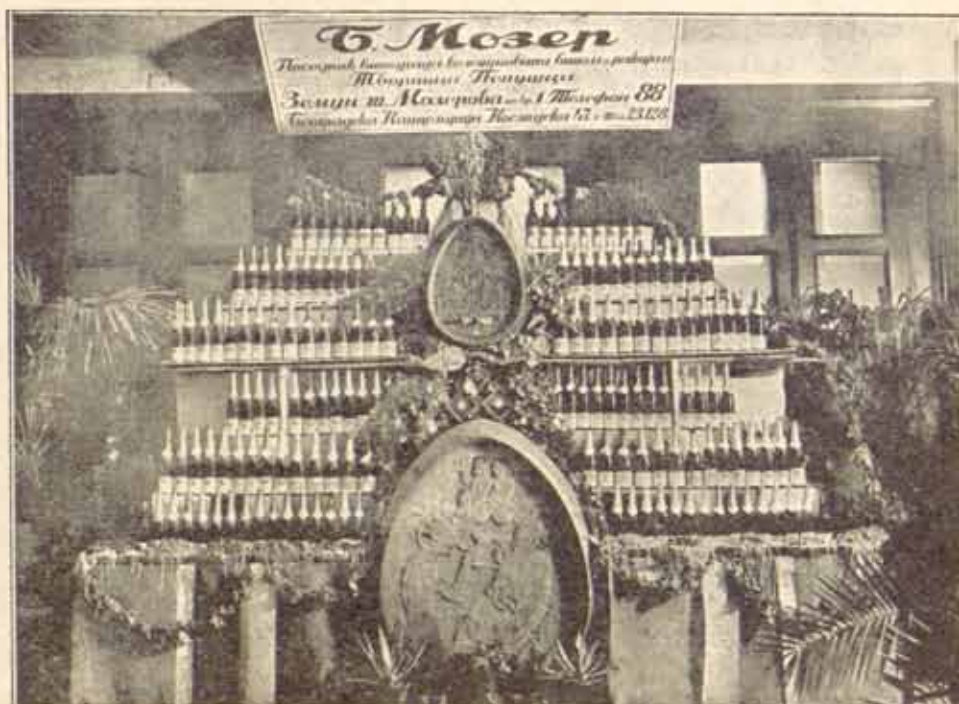
Изложба вина и воћа на Калемегдану

У присуству изасланика Н. В. Краља, генерала Г. Пекића, претседника Министарства пољопривреде и многобројних бинogradара и воћара из свих наших крајева отворена је у суботу 19 о. м. пре подне прва земаљска изложба вина и воћа.

Вине, можда, него и једна слична изложба приређена до сада у Београду, ова прва земаљска изложба вина и воћа показује велико богатство наших воћарских крајева

и истине огромну важност обе гране наше привреде. Многим посетиоцима ће сигурно изгледати невероватно да и код нас успевају тако одличне врсте грожђа, јабука и другог воћа које и својим изгледом и својим квалитетом апсолутно надмашују страну.

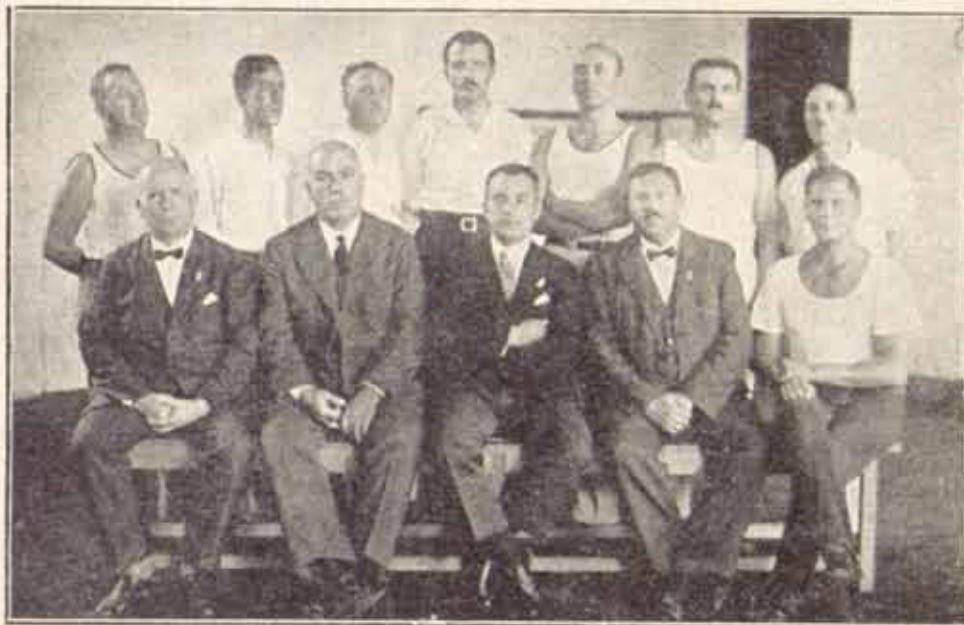
Домаша вина заступљена су на изложби исто тако добро, можда још и боље него воће. Све познате бинogradарске задруге, као и појединци, изложили су својих вина.

Један део изложбе.

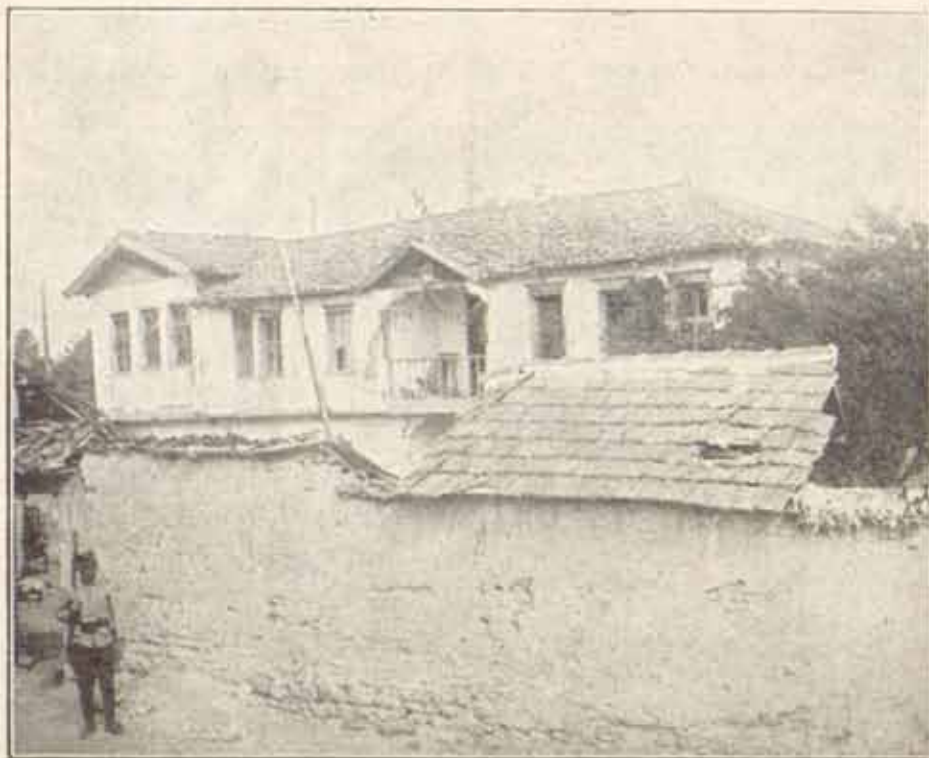
Наше слике

Са шечаја за начелника сеоских соколских чета у Суботици

Обих дана је завршен у Суботици течај за начелнике сеоских соколских чета у Суботици. Течај је одржан у соколану бр. II под вођством подначелника г. Драгутина Јегера, одличног соколског прбака. Првом течају обе врске у Суботици присуствовали су начелници свих сеоских соколских чета из Суботице и околине и то: г. г. Иван Туратов, Бићко, Гојко Елесовић, Бајмок, Александар Ајлбург соколац, Б. Топола, Дрљевић Богдан, Желић, Ђурић Тодор, Табанкут III, Кеселић Франьо, Табанкут II и Омахан Већеслаб, Табанкут I. На слици се виде учесници течаја чланови Управног одбора соколског друштва и то с лева на десно: Ненад Рајић просветар, Радомир К. Вујић, чл. У. О., инж. Коста Петровић старешина Соколског Друштва Суботица, Александар Микић чл. У. О. и Драгутин Јегер вођа течаја, чл. У. Одбора С. Д.

Једна знаменица кућа

У овој кући, која се налази у селу Врбени, становао је пок. Војвода Мишић. У њој су пок. Војвода, Франше Делере, Сарај и друге славне војсковође створили план за ослобођење Србије и из ње је пала прва команда „Напред“.

НОВОАНГАЖОВАНЕ ЧЛаницЕ
БАЛЕТА БЕОГРАДСКОГ НАРОДНОГ
ПОЗОРИШТА

Ненси Ханли, Енглескиња, нова чланица балета београдског Народног позоришта.

Беатрис Берк, Американка, нова чланица балета београдског Народног позоришта.

Цриквеница

Снимак Д. Радапов.

Курсистици шечаја ручног рада у Трстенику

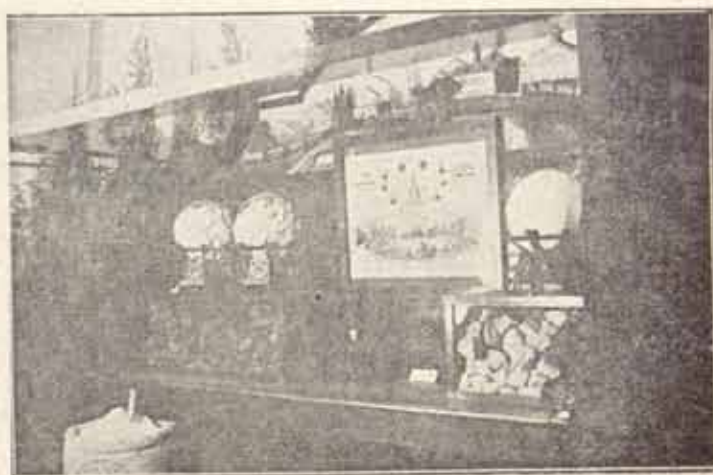

Група курсиста, учитеља и учитељана, на учитељском течају ручног рада са руководиоцем течаја г. Славом Петковићем, председником учитељског друштва срезга трстеничког и наставницима картонаже г. Р. Стојадиновићем и плетарцама г. М. Чолићем.

Са земаљско-индустријске изложбе у Тузли

Гарнитура, у ораховини, у самосталној, личној изради г. М. Крауса тапаџирера и декоратера.

Павиљон фабрике соде у Државцу код Тузле.

Nivea-Creme:
Дим. 5.- до 22.-

Nivea-Ulje:
Дим. 25.- и 35.-

Код пешачења, код спортиа и игре

NIVEA-CREME NIVEA-ULJE

Будући да садржавају кожи срећан Еуперит, који се не налази у ниједном другом средству за негу коже, упија се Nivea-Creme и Nivea-Ulje, дубоко и темељито у кожу, те ју тиме јача и храни. На тај начин заштићујете своју кожу против ветра и небремена, теи вам остаје младлачки свеж и допадљив. Изглед вам постаје здрав и дивно спортеки танан. Продаваћа: Југоса. Р. Beiersdorf & Co. d. s. o. j. Марибор, Грегоријева ул. 24.

Хор Соколског друштва у Цариброду

Иницијативом познатог јавног радника у овој околини г. Жоржа Гајдаревића, Цариброд, који се налази на самој бугарској граници, недавно је добио свој певачки хор, који носи име „Хор Соколског друштва у Цариброду“. За кратко време хор је постигао сјајне резултате. Диригент је сам оснивач г. Гајдаревић, који умешно води хор. Приликом своје канонске визитације епископ вишки г. Доситеј похвално се изразио о музикалности овог хора. На нашој страни види се епископ вишки са хором. Диригент г. Гајдаревић означен је са X

Ада Циганлија била је у римско доба љуна вила ошмених грађана Београда

Свакога дана нешто се ново открије о животу наше земље, а поготову о животу Београда у стара времена, највише о животу у римско доба. Римско доба је оставило у нашој земљи толико споменика, да ће се, упоредо са јавним и приватним радовима, још десетинама и десетинама налазити остатака, час веома значајних, час честих, обичних и за науку мање важних.

Ископавања у Винчи, која је у историјској временској има а значајну позицију на Дунабу и била, ванда, једно доминантно и богато насеље, доказују да је и Београд у то време био већ настањена варош, која је добијала своје богатство од Винче и њених богатих рудника. Док је Винча била више трговачка, Београд је био више војничка варош.

Бог Бахус сиведи

Професор д-р Никола Вучковић

је мало забацио уназад. Он, вероватно, игра, јед је десну руку уздигао, а леву спустио. Бахус је сасвим го, само преко целог трупа, и спреда и позади, има две лозе које бисе о раменима и прекривају се на грудима и леђима. О тим лозама бисе на бедима по један грозд, а на више места лишће. Коса има раздељак, а око ње је обавијена трака, на којој се види лишће и гроздје. Овај Бахус је лепо и интересантно дело, које је стајало у некој отменој кући. Према томе дало би се закључити да је на Ади Циганлији био у то доба неки кварт београдских вила, и да су стан били имућнији грађани, можда чах у неким обавичним замковима.

Друга статуа пронађена је, вако рекосмо, у Каленовцу на Руднику, који је претстављао врло јако насеље и имао директних веза са Београдом. Та статуа претставља један суд за мирисе и потпуно је самубана, само јој недостаје поклопац. Она приказује

црнаца који седи на меху прекривеним ногу. Црнац је потпуно сасвим наг, само су му бедра обавијена платном. Десном руком он је подупро главу. Уста су му отворена. Изгледа вако да је заспао. Један мали суд стоји му на цевацима; судић и је обешен на о шта и неразумљиво је вако стоји. У левој руци, која је спуштена на мек, види се лопта. Коса је сва у праменовима, а ако ње су обавијени гроздови и виново лишће. Горе на врху главе има једно испупчење, а на њему округлао отвор — црнац је шупаљ. Статуа је служила вако посуда за мирисе.

Сличних судова има у више европских музеја, али потпуно једнаких није нађено. Тако, на пример, није познат црнац са лоптом у руци. Међутим, има их који држе у

Бог Бахус сиведи

Међутим, праћи споменици Београда појављују се интензивно са ознаком римског доба. Као велико и моћно насеље, град на најнастањенијем месту источних римских провинција, Београд је био веома насељен, богат и развијен. По споменицима које вакас налазимо, можемо да оценимо не само његову позицију већ и културу и богатство. На бројним местима нађени, обично остаци те културе дају у неку руну и план тадашњег Београда, који је, вако што изгледа, по величини био раван данашњем Београду, а по пространству можда и већи.

Г др. Никола Вучковић, професор београдског универзитета, интензивно се бавио испитивањем старина у нашој земљи и преко овог лета дуже времена на ископавањима у јужној Србији. Али, поред свега тог г. др. Вучковић није запустио испитивање тог старог, римског Београда. И, његовој активности имамо да захвалимо што је ових дана дошао до два врло занимљива открића, две бронзане статуе, које су пронађене на незнатној дубини и на два различита, али блиска терена: на Ади Циганлији и у Каленовцу на Руднику.

На Ади Циганлији нађена је статуа Бахуса, беселог римског божанства. Бахус је претстављен у виду врло лепо грађеног дечака, који стоји на левој нози, а десну

Црнац

руку фењер. Они су претстављали робоцрнце који су чека и своје господаре да изиђу из неког беселог друштва, па да га онда прате кући. У нашем случају мораће се наћи неко друго тумачење за овог особитог црнаца, који је, сем тога, вавремено уметничко дело.

Оба налаза нису обична. Они претстављају лепа, врло фино замисљена и израђена дела. То су реткости, а према томе и драгоцености. Најзад, они нам објашњавају много тога: да је стари Београд био веома ра прен, и да је Ада Циганлија била један господски врт или вила и замкова, па зато да је стари Београд исто тако служио Бахусу вако и данашњи. Најзад, да је у нашим старим насељима било одличних уметника, да је цивилизација била већ на том степену да су даме имале врло лепо судове за мирисе, и да је вероватно већ тада у нашим крајевима било доста робоцрнцаца, који су били предмет честих стварања добрих уметника.

Статуе су предате нашем музеју, где ће се чувати вако особите драгоцене реткости наше збирке римских старина.

Мода

Марија Белер
Шешир од црног филца, украшен пан-
тљиком у црно беле пруге.

Сизи Јајт
Шешир од црног сомота украшен тра-
ком од перја.

Жан Бланшо
Мала фантазија од перја беле и браун
украшен овај мали шеширић од филца боје
Марон.

Колет Гупи
„Трубадур“, зове се тај модел од филца
Марон, украшен малом птицом у жутој,
браун и зеленој боји.

е
е
е
и
р
а

Мадо
Шешир од љубичастог филца украшен
реснама од нојебог перја, које виче испод
уметничког изреза.

Лебие
Шешир од црног филца инкрустиран
црним лаћом.

Елен Корбет
Елегантан шешир од црног филца, из-
вијен са стране и украшен перјем „Принц
од Уелса“ у боји црној, белој и црвеној.

Лаура Имбер
Од зеленог филца жибе боје, овај уку-
сни шеширић, украшен је пантљиком боје
шамоа.

Модер

Модели фирме Марсјал и Арман

„Флаш дор“, врло елегантна вечерња хаљина од белог сатена
Туника драпирана на десној страни. Дугачке црне рукавице.

Хаљине од белог, тешког сатена, за вече. Оригиналан изрез
око врата.

БЛАНШ ЛЕБУВЈЕ. Ова елегантна вечерња тоалета
штрасом и сукњу од три дела, црног и белог тила.

АНРИ ПАРИ. Једноставна у линији а ипак необично
ДИПУЈ—МАЊИН. Модел врло припијен уз тело од
ДИПУЈ—МАЊИН. Тоалета од бледо ружичастог крпа

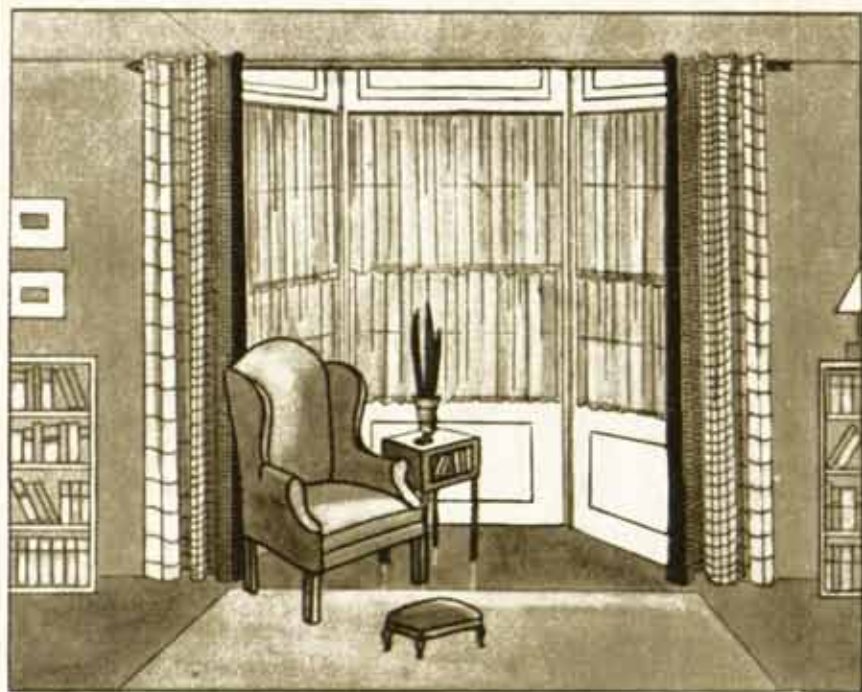
Модели куће Дипуј—Мањин

Вечерња тоалета од бледо зеленог сатена у тамније шаре. Дубок изрез на леђима.

Хаљина од роза креп жоржета. Изрез у наборима. Тунџа у цацкнама.

на горњи део од белог сатена нашићен белим перлама и
 пла хаљина од црног креп ромена. Сукња прелази у шлеп.
 од белур-муслина.
 сатена украшена сивом лисицом. Шлеп.

Наш Дом

Модерна архитектура кућа тражи и одговоран намештај који је у складу линије и боја. Уметност у уређивању куће и избору намештаја лежи у смислу за хармонију. Горња слика претставља један део собе за рад, онај кут, где у удобној фоталји уз добру цигару и шољу црне кафе пријатно се прелиставају књиге. Слика у средини приказује уметнички декор једног прозора.

Доле, један део луксузнијег салона, који је, можда због своје солидности, мање приступачан средствима ширег света — али може да послужи као контраст са горњим сликама. Ни у лепоти ни у елеганцији не уступају, а делови намештаја и поред своје укљусности нису скупи.

Са славе Кола српских сестара

Коло српских сестара, једно од највећих и најактивнијих наших женских хуманитаристичких друштава, прославило је своје крсно име, Малу Госпођу. Славски обред извршен је у великој сали Дома. Славу је посетило много угледних личности, пријатеља и чланица.

Семењу колача су присуствовали, иза-

сланик Н. В. Краља, капетан т. Строишић, пољски посланик на нашем Двору, г. Гинтер, са госпођом, чехословачки посланик, г. Флидер, са госпођом, секретар пољског посланства, г. Малом и др.

На славу је дошао и велики број изасланица подолбора Кола српских сестара из свих крајева земље.

Са славе Кола српских сестара. Слева на десно: г. Малом, секретар пољског посланства; г. Гинтер, пољски посланик; г. Флидер чехословачки посланик са госпођом.

ЈУБИЛЕЈ Г-ЋЕ ЛУКОВИЋ, ЧЛанице НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА У БЕОГРАДУ

У јеку јесење сезоне београдског Народног позоришта једно вече биће посебено талентованој и заслуженој нашој глумици, г-ћи Луковић, која ће 9 новембра прославити двадесет и пет година свог уметничког рада.

Г-ћа Луковић један је особит, нарочит и велик талент наше уметнице пре свега сцен-

ске. Мало је уметница које би могле да пруже тако занимљиву и тако импресијивну слику свога рада, свога развоја, управо свога уметничког живота, као што уме да је пружи г-ћа Луковић.

Њен основни уметнички тон је: разноврсност, свестраност, сабесност и дубока саживљеност са послом кога ради, и озбиљност њене необично солидне и многоструке спреме.

Многостраност њеног талента већ је одавна уочена. Од деце и папике, преко модерног репертоара комедија, до дубоких трагедија, и у погледу доба од деце, шипариша и папике до старих мајки које сада често срећемо у њеном репертоару, она је прибавила све што је у моћи једне уметнице. И све те улоге нити су резултат година, нити зависност од доба и разновожења, већ једна стална радост кретања, једна сабесност и способност која ебу да и свагда налази најдешњу и најцелесходнију примену. Г-ћа Луковић и дан данас може да игра и младе моднице у исто време кад и патријархалу нашу мајку, девојку у некој старој комедији као и озбиљну модерну жену неког савременог комада. Она је прошле сезоне успела да направи

Лични лекар црначког кнеза

На свом пустолобном путовању дође шведски зоолог ИВАР БРОМАН до неког црначког племена у Централној Африци. Владар тога племена узме га за свога лекара, јер га је пре тога излечио помоћу **Aspirin** таблета.

Краљ му једног дана нареди, да се одмах постара, да му се роди наследник престола. Кад је научењак објаснио краљу, да **Aspirin** таблете сигурно и добро помажу код свих врста назеба, реуматизма и болова разних врста, али да се њима обавке специјалне жеље не могу испунити, поглавица је побеснео. Он запрети смрћу научењаку и његовој пратњи. Да би свима спасао живот, професор Броман је сматрао за најпаветније да што пре побегне са својима.

једно изненађење, кад је тогубо истобремено креирала девојку у „Мело“, мајку у „Преко мртвих“. Та разноврсност, као за чудо, није ништа одвојила од њеног сјајног квалитета, нити је ма чиме пореметила њен општи уметнички смисао за креирање и њену дубоку ноту саживљавања са сваком другом ролом.

Кад се расмотри низ комада старог и новог, модерног или старомодног репертоара, националних или космополитских комада, разних уметничких стилова и праваца, разноврсних карактеризација и разноврсних психологија лица, онда се тек тачно може створити слика рада и способности г-ће Луковић. Њен репертоар је пун колорита, пун контраста, пун разноврсности и разноврсности, једно велико безбазитете на којем је она годинама усавршавала свој талент, док та најзад није потпуно изра-

вила и дала доказа о необичним и сигурним способностима.

Г-ћа Луковић прославила свој јубилеј у дилмом „Старом Хајделбергу“, који је годинама пре рата одушевљавао нашу публику и учинио незаборавиме импресије на неколиким генерацијама. Улога Кети у том комаду била је некада један велики и упечатљив успех г-ће Луковић. У том комаду и у тој роли играла је она 200 пута, и одатле и њена велика љубав према драми и улози. Београдско Народно позориште у част славиошћу даје тај комад у новој режији и подели г. Исидоровића. Остале улоге упустиће наше одличне глумице: г-ће Златковић и Мару Поповић, г. г. Нобакловић, Африна, Милочановића, Д. Гоши-

ћа и А. Габриловића.

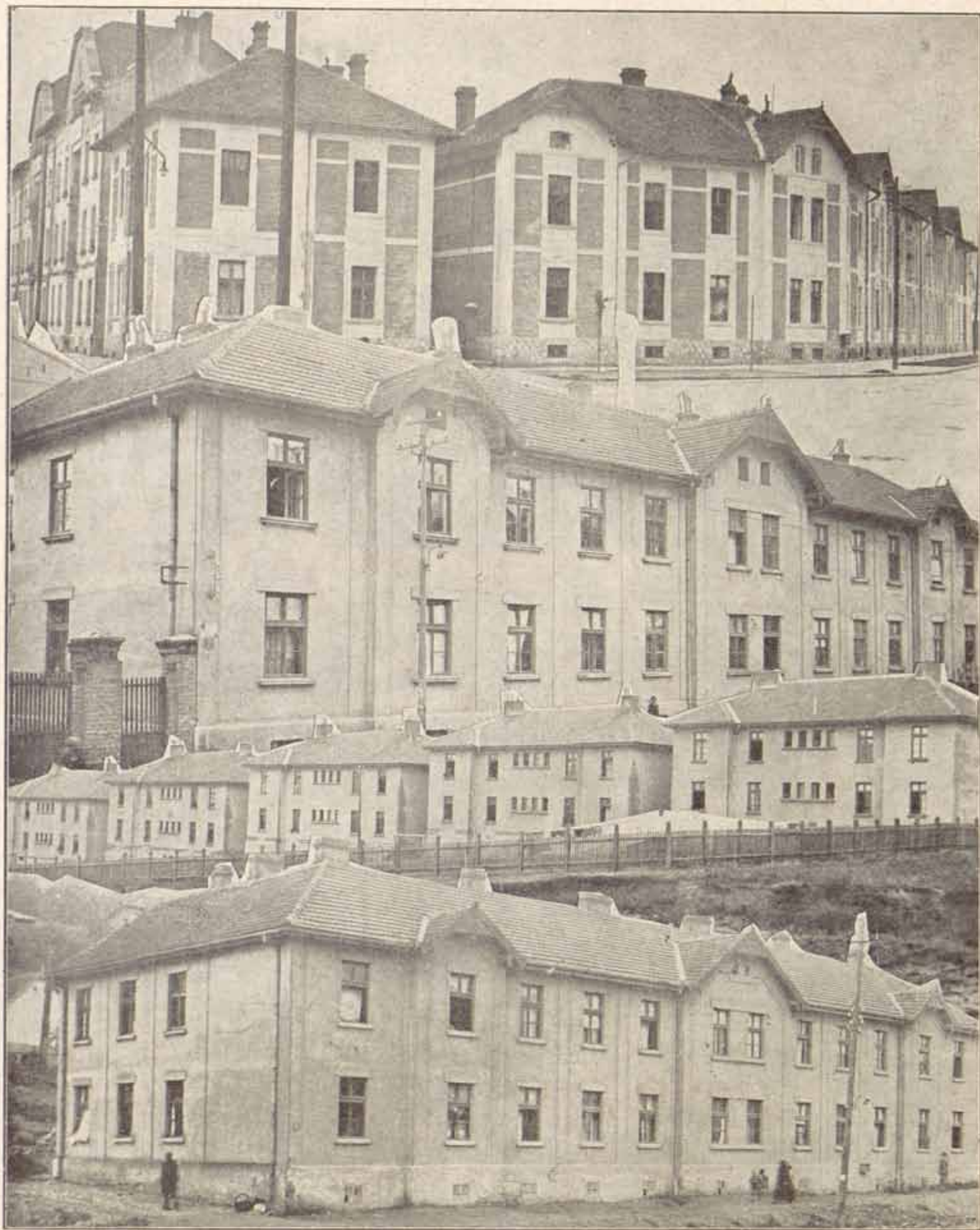
Прославу организује месни одбор Удружења глумца са почасним одбором угледних грађана престонице.

Г-ћа Луковић.

*Социјалне иницијативе београдске Општине:
станови, које је београдска Општина подигла за своје службенике*

Општински станови, које је београдска Општина подигла за своје службенике, одозо на доле:
у улици Радничкој, у Дринчићевој, на Топчидерском брду и у улици Франше Дзепереа.

Били Фриш у филму „У шајној служби“.

ФИЛМСКЕ ВЕСТИ

ПРЕ СВОЈ одласка на тромесечну турнеју по највећим америчким градовима чувени немачки певач Рихард Таубер почео је са снимањем свог најновијег филма „Кад завеса падне“.

СЛАВНИ ПЕВАЧ Метрополитен опере у Њујорку Лауренс Тибет довршио је свој нови филм „Песма југа“, који ће и код нас бити приказан.

СЕКЕ САКАЛ, омиљени комичар, игра главну улогу у најновијем филму „Делница у дванаест“, Остале улоге у том филму играју Лиси Арна, Дина Грала, Фриц Шулиц и Макс Ерлих.

ВИКТОРИЈА И ЊЕН ХУСАР

У Немачкој се довршава велики тон-филм „Викторија и њен хусар“ према истоименој позоришној оперети чувеног композисте Паула Абрахама који је филм допунио новим музичким шлагерима.

За нас је од нарочитог значаја то да наш земљак Светислав Петровић игра главну мушку улогу, једну од својих најбољих улога уопште. Викторију игра даровита Фрида Шустер, која је изјавила да јој је наш земљак најмилији партнер на кога је наишла за време своје бурне позоришне и филмске каријере. После већег броја својих успешних филмова Светислав Петровић је постао љубимац не само код нас, као наш земљак, већ и у читавом свету и после филма „Викторија“ његове пансе ће нарочито код жена још више порастати.

За филм „Викторија и њен хусар“ влада у целом свету врло велики интерес у толико пре што га режира одличан режисер Рихард Освалд.

ЈАК ФЕДЕР

Режисер Рамон Новаровог филма „Даубрек“, који је снимљен по једној повести од Артура Шнитцера, изјавио је недавно, да је Рамон Новаро један од најосећајнијих глумаца и да се њиме мора поступати као са Страдиваријевим виолинама.

ДИКСИАНА

Чувена америчка произвођачка фирма „Радио“ израдила је након великог успеха оперете „Рио Риго“ нови филм у истом жанру. Нова оперета која својим раскошном надмашује филм „Рио Риго“ доде се „Диксиана“ и главну улогу опет игра љубка Бебе Даниелс, која и у овом филму пева неколико мелодичних песама. Њен партнер је овог пута чувени певач Метрополитен Опере Еверет Маршал. Овај симпатични пар допуњују Ралф Харолд, Дороти Ли и познати комичари из „Рио Риго“ Ђери Вилер и Роберт Вулсеј. У завршном колорисаним сценама учествује огроман ансамбл. Иностранца шталпа, а нарочито америчка, назна овај филм најраскошнијом оперетом и позним триумфом америчке кинематографије.

Аниша Пај, ситар Мејро Годвин Мајера.

НОВА ЗВЕЗДА

Једна од најслабих филмских звезда је Нина Харлов рођена 3. марта 1911 у Канеасити. Њена коса је посве светла. Њена најмилија забава је игра, голф, јахање и пливање.

Бебе Даниелс и Ралф Харолд у филму „Диксиана“.

Бебе Даниелс у оперети „Диксиана“.

Чулић, вратар белих у скоку одбрана једну високу лопту.

ФАВОРИТИ ПОВЕЂУЈУ НА СВИМА ФРОНТОВИМА

Као што се је мислило, фаворити су однели на свима фронтovima победе. Изненађења није било, на да су га неки и очекивали. Хајдук је последњом утакмицом доказао да је у слабој форми. Бели су нагло попустили и више не представљају опасност противника. БСК је играо такође слабо, ма да је набојебао прилично високу победу. Слаба игра белих утицала је донекле и на игру плавих.

Конкордија је заиграла како треба и Мачва је морала да прими 5 комага. Мачванци се није надати овако високо поразу и сада им остаје још нада да врате код куће „милу за драго“.

Грађаневи је победом над Сашком у Сарајеву скрепнуо пажњу на себе, да ће представљати једног од најопаснијег противника и да рефлектира на титулу првака државе. Сашк се нагло поправаља и неће ће гадио посетити у Сарајеву.

БСК.—ХАЈДУК 4:0 (1:0)
Слаба игра. БСК подбацио, Хајдук такође.

Веровало се, да ће бели, можда, изненадити ако не резултатом а оно бар игром. Само ништа од тога. Бели су разочарали љубитеље другог предмета. Они су играли толико слабо да су изазвали сажаљење. Нарав-

Са 1:0 бодили су Мачванци и наметали страх у кесима навијачима Конкордије. Али Конкордија се нагло поправаља и постепено притискује Мачву. Затим се ређају и голови и Мачва је морала да положи оружје. Мачва, као и Конкордија пропустили су невољико одличних шанса. Јокић је судио добро.

ГРАЂАНСКИ—САШК 1:0

Сашк је пружио одличан отпор тургерима, али они су ипак успели да заслужено гуку, са минималним резултатом, горег од себе. Сашк се нагло поправаља и, нема сумње, пребиће крила неким од гостију. Судио је Г. Јокићовић веома добро.

БОКС

Хибер—Хутерер у сали „Мали Петроград“

Сутра у недељу 27. септембра пре подне

Са меча Хибер—Наставин. Момент из последње рунде: Хибер у офанзиви.

но, треба узети у обзир да су играли са десет људи у другом делу. БСК није задовољно, нарочито навала, која је играла без икаквог система.

Код Хајдука најбољи људи су били: Миљачић, Крагић, Дешковић и Марушић. Остали слаби. Код БСК-а истакали се: Арсенијевић, М. Јовановић, Ђорђевић, Вујединовић и Тирнанић. Остали су играли слабо. Г. Иванчић је судио одлично.

КОНКОРДИЈА—МАЧВА 5:2
Мачва води са 1:0 али на крају подлеже оправдано бољем од себе

Велико интересовање владало је за први сусрет Мачве у Загребу. Мачва је отпочела добро и ушла да постигне бољество.

одржаће се, у сали „Мали Петроград“ (Немањина 36), веома интересантни бокс. У главној борби бориће се Хибер против Хутерера у мечу од 8 рунди, поред тога наступиће још Костић, Петровић, Чобановић, Поповић, Огризек, Џејић и још неколико познатијих боксера. Почетак тачно у 10.30 часова пре подне.

Са прошлог бокс меча

Хибер—Наставин, најглавнији сусрет дана протекло је веома бурно и уз огромну дреку навијача. Наставин је стално у офанзиви и залаже доста удараца ебоне противнику. Хибер је прилично попустио, он је више дефанзиван. Све што се ближило крају Хибер је бољи и приморава борбеног Дуца да се брани. Победео је Хибер.

Чулић инјервенише.

Чулић у вазду ошклања опасност.

Сним. Илијаш.

У пролазу кроз живот

Последњи врбаши сунчеви зраци просипали су се по глаткој побршини Дунаба и Саве. У једном куткуј калемегданске терасе, посматрајући залазак сунца стајала је замисљена Мима. Чудно, кад је природа тако тиха, да човека душа немирно лута. То немо шапутање воде и шум лишћа гони нас на размишљање. Но ипак Мима управо није знала шта мисли. Овај величанствени залазак сунца украо би јој по који уздах и осмех сете. То немо таласање душе, слично је обим сипушним балма: тигају се, уздижу бечито за нечим. Но њено саварење би убрзо прекинуто. Неки тихи глас, дубок, пригушан, позва је по имену. Мима се окрете. На два три корака пред њом стајао је човек висока стаса, врло отмена изгледа. Сећа се, то је „он“. Њена мала рука шичезе у његовој врврној, мушкој. Зар ме не познајаш?

— О, како да вас нисам никад познала! Али, зар би се имала чега сећати... Кроз живот, и бол и радост заузимају једнак део.

Пре петнаест година, њој је било осамнаест а њему тридесет две. Била је брагољасто девојче у добу буђења. Осетила је Мима једнога дана, да неки дубоки поглед тог страног човека чудно утичу на њу.

Ах, то нису погледи слични погледима њених другова. Они су без осмеха, продиру дубоко, тамо до дна њеног малог срца, баш као да желе да га раскину. И увек исто: она је на то навикла. Да, он је не гледа као њени другови, не смеша се као они. Не добацује, не тражи ни да се упозна; си је само гледа, немо... дуго... Некадашњи чудан сјај био је у тим тамним дубоким очима. Мима осећа да трне, да се толико под тим погледима, да је нестаје... зашто?

Диван је био. Није је се знало шта је на њему лепше. Став високи, очи тамне, усне дивно извијене. Лице је имао свеже, бело, баш као нека девојка. Те године Мима је завршила гимназију. Радост је ебу обузе да је сада већ велика-слободна. Разуме се, прва јој брига да се залажи. Али онако истински... волеће искрено као што се боли први пут.

Једног дана Мима је пролазила главном алејом парка. На клупи је седео он, сам. Мора да прође поред њега, јер сад се нема куда. И он је гледа-прати њене кораке који се ближе. А пролет илдунак, сапаниче, леги на обе стране, мора полако, да се не саплете. Погледала га је. И он њу. Али сад не онако као увек. Обрве му се некако чудно извише, а подусклопљене дивне очи трепериле су, затим се један осмех разли по том дивном лицу. — Мима је дрхтала.... ох како је диван, елегантан. Сећа се Мима јасно свега. Како су се упознали. Затим како јој је после кратког времена казао да је боли. „Осећам нешто дивно лепо према вама. Волим вашу младост. Волим вас јер сте тако паметни. Волим вас Мима, волим“... Дани су пролазили а он јој је говорио да је боли са пуно поезије, пуно идеала... Ништа не тражим од вас, осем да то мало срце куца мало бурније замном. А Мима се смешала.... сетно, јер је осећала да се запалиће сбакином даном све више у мрежу љубави.

А да ли ће је он увек волети? Затим се сећа како се он једном смејао, не зна зашто па је додао: „Зар не, мала моја Мима, реши да је тако“ Ту је брагољасто гледало. Она се љутила али је он остао при соби. То је први пут да је он ослоби се ти.

Он је њу звао „срце моје“ а она њега „Еросу мој“. Па то се све може и заборавити... али...

Једне вечери седели су на клупи. Чудно су се његове очи маглеале... Чудан је био сав. Немо је седео крај ње. Грудн су му се надимале, и све више ближио се њој, обдијајући је врелим дахом као пара лабе.

Као да му је Везуб био у грудима. А усне су му се мицале, — нервозно... влажне, шапутали су нешто тихо... и она је чула: „Хоћу да љубим... усне ми дај...“ Мима се тргла... а он устаде и запобеднички рече: „Хајдемо!“ Било је још таквих вечери. Мима је била исто хладна и неосетљива. Бар је тако изгледало. Међутим, осећала је страхан вихор и ебору буру у својој души. — Ах, зна она... али не... не још.

Једне дивне вечери једноставно је остао и отишао са хладним „збогом“. И да га није она сутрадан ослобила, во зна он је не би ни погледао. Те исте вечери одоше на исту клупу. Диван је то био скрибени кут. Мучно је било то ћутање, она би причала али он... Наједном његове се очи чудно раширише, а руке дивље обујмише њено мало танано тело: „Ах, сад... застена он... нећеш ми умаћи.“ Његове се чузне усне зарине страшно у њене, мале, расклопљене од страха. Тонуо је дуго, као да нема краја. држао њено дрхтаво мало тело у својим мушким огромним рукама... туло је погледом њено бело лице са тамним склопљеним трепавицама. Затим је мало пусти, и њена глава клону на његово раме. Дубоко је још дивље... страшно... Кад су се растали она је била преплашена као мала птица. А он се смешкао баш као дете кад се после напора дочепа неке жељене стварчице. „Шта ће мала добече да ми сања“, смешно се, задржицао је.

А отада Мима је волела Волела је дивље. Та љубав је била све јача. Као стена пала је на њу. И неће моћи, ох, неће моћи да живи без њега. Он је знао колико га она боли.

Често јој је говорио: „Мима, Мима много боли... узеху те Мима, бићеш моја, да бићемо срећни, птичице моја.“

Али на бедром небу показа се једнога дана облак, страхан.... молар.. Он је шетао са другом. И другог дана и трећег... смешно се на Миму, поздрављао је... и опет дошао њој. Лепо се извиши — и она му брзо опрости. Мора, каже, упознала га колегињина из канцеларије, реда ради. Затим је почео често, брзо често са „оном“. Мима је омрзну, јер је била лепа, да и елегантна, права дама. Ах, колико је пута провлањала своје „бере“ и спортеки ватутић. Кажу јој сви да је још шпирала. Првао једног дана са „оном“. Миму није ни поздравео. Са тим је било свршено.

Мима је сидно патила. Није се више осмењивала; гордо је пролазила крај њега, не гледајући га као да се не познају. Он је покушао да јој украде који поглед, али није усп о. Не... говорила је себи. Треба га заборавити. У соби сама над књигом, често је тихо јечала... кап по кап... рониле су сузе, квасиле њено лице. Говину дана после тога пресели се Мима у пре-

ПЛАНИНКА-ЧАЈ-БАХОВЕЦ

с обом марком		с обом марком
Добива се У апоте- кама		Узимајте само пломби- рани омот
<p>ЗАИСТА ПРОКУШАНО ДОБРО СРЕДСТВО ЗА ЧИШЋЕЊЕ КРВИ, СТОМАКА И ЦРЕВА.</p> <p>Произваћала: аптека Баховец, Љубљана</p>		

стоницу. Рана је била задечена, но бола је још увек тинјао, на дну рањене душе. Каткад би се у њеним очима појавила чудна сета, чудан сјај, али то нико није умео да прочита. Више никад о њему није ништа чула. И ето данас, кад је она срећна и спокојна уживала у чару залазак сунца, дошао је он да јој још једном изда бол. Он... који је некад онако немарно напустио.

„Мима — поче он... јелмина моја која си ме некада тако волела....“ Чудно је збонио његов глас, као на извасају, као да ће се претворити у јези. Чудну су хармонију давали шум воде и ти извасаји. Она је стајала нема крај њега, заштићена његовом горостасном појавом... Он је још увек, и са својим проседим власима, био зановљив у својој мушкости.

Осећала је да му нешто тешко лежи на срцу. — Ја сам тако несрећан, забави он. Зашто онда кад си ми ти пружила своју младост своје тек расцветале дражи, зашто те онда нисам првио да те никад — никад не пустим? О, ја сам беднић који пута, још увек тражи, разуми ме Мима... Оженио сам се знаш „оном“ која је умела да ме отргне од тебе. Она ми је унесрећила живот, никад ме није разумела као ти. Она страст воју сам ја у тренуцима осећао према њој, брзо је усахла, затим су настале честе несугласице. Кад сам се уверио о свој нишкости њене душе, презрео сам је. Често сам мислио на тебе. Проћлињао сам час кад је угледах. Али овај, спаса нема. Сад сам разведен... Нешто ми је унутарње говорило да ћу те срести. Срећан сам што те видим. Ти си сбакако срећна јер си то и заслужила.

Пошли су дагано кроз сутон.

— Случај или судбина тако су хтеги Сада ти не могу помоћи. Жалим те искрено. Хајде са мном, упознају те са мојим муржем. Он је диван, добар.

Журно к њима ишао је један диван дећво. — Мој син, прошапута она.

Дећво се поклони па затим рече:

— Хајде, мамо код Ручког Цара чека те тата.

Пружила му је руку. Ето му стисак руке, доказ негдашње љубави.

Он оста, нем са својим болом. Воли је. Тек сад осећа али... касно. Њихове љупко сидуete шичезоше у тами.

На бедром небу лутао је један облак... па се и он изгуби у бескрајности небесног плаветнића.

Прешилашише се
на „Илустровано
Време“

**ЧУВА
УЗДРЖАВА
И ЛЕЧИВАШЕ
ЗУБЕ**

**УГОДАН ДАХ
ЗУБИ БЕЛИ
КАО СНЕГ**

крема Дин. 10. — и 16. —
 Вода Дин. 18. — и 33. —

У Француској има и деџа утакмица балонима. На балон се прибеже поштанска дописница са адресом детета чији је. Ко паде или балон, испуни дописницу и назначи место где је пао. Чији балон најдаље одлети од Париза, сматра се победником и добија награду.

Мишко и Волшебне чизме

(Десети наставак)

48

Смиљка скочи с кревета, па рече:

— Хајде одмах самном. Добитићеш ти твоје чизме, миши мој Мефедовићу; па ћу и да те ослободим.

Сада га она узде за руку па заједно одоше да потраже чизме у одаји где су ајдучи чмабали.

А кад будно прето бесно скочи на Мишка, она му викну:

— Шибе, Шаробе! — Ово је мој добар другар — а ти ни зуба да миш помолиш! Шароб поди реп, па се скривај, режеш и даље потмуло.

Мишкова срећа те та голема пенина није смела да лаје, иначе би пробудила ајдуке, па од Мишковог бететва и спаса ништа не би било...

49

За час пађоше разбојника код кога су биле волшебне чизме. Он је збрло спавао на томици сламе. Поред њега је лежала једна чизма, а другу беше турно и добро је стегло под мишком — па је с њом и спавао.

Принуња се разбојнику, Мишкова другарица Смиљка, а Мишко је стајао мало иза ње, са зењом у срцу, посматрао како Смиљка опрезно извлачи ону чизму испод разбојникове руке, — тако бешто да се ајдучи није ни згао ни пробудио.

Затим Смиљка дохвати са сламе и ону другу чизму, па и она и Мишко полако, на

брховима од претињу, неопажени прођоше између заспаваних хајдука, и живи и здрави изабоше из разбојничке пенине.

50

Затим га Смиљка проведе из загумске собе низ оне у стени исечене басамке, док она не дођоше до оног потајног отвора кроз који су се пре били убукли у ајдучку пенину.

Сада је Мишко опет напољу и слободан.

— Али причекај ме ту, — рече му Смиљка, — одмах ћу се вратити.

Не потраја дуго, она се врати.

— Узми овај забезњај, рече Смиљка Мишку — метнула сам мало јела, кад огладниш. А ево ти и ова паница. Иди сад све овако право; држи се тог ајдучког потајног пута. Тај пут је обележен белим камењем — он ће те извести из обе шуме, па ћеш бити слободан. А кад се једном нађеш тамо, ваљда ћеш видети некога који би ти могао показати пут што води до твоје куће... А сад збогом ми пошао, драги мој Мефедовићу!

Па махну рупом и зажеље му срећан пут.

51

Кроз шумску честу пешачи наш Мишко, а све иде за белим камењем а које су му показивале прави пут — све онако како му је Смиљка наса.

Најзад стиже до шумског окрајка, где се шума била већ разредила. Мило му је

било што ће сад оставити шумску помрчину и страбу на ће да се синути у беслаз сунчану до шћу пред њим.

— Све је то лепо и красно, — рече мати меда сам себи, — али како ћу сад моју кућу и родитеље да наћем из овог тучег непомијатог краја?

52

Радостан што је изашао једном на чистину, Мишко пође још брже напред, али ускоро осети глад па седе крај пута на један камен. Радознао је био да била какавот му је јела добра Смиљка забезнала у ону жараму. Кад раздреши сбежањ, он тамо пађе два добра парчета пите с месом, позамашан комад хлеба и сира.

Таман он диже питу устима, кад зачу неки глас:

— Хоће л' бити ту какавот залогаш и и за сироту стару дуну?

Изненађен Мишко диже погледа па угледа једну стару баку.

— Драге воље, — рече он, — Изволте.

Па јој пружи једно парче пите с месом.

53

Стара жена му се захвали на питу. Седе код њега па се и она, онако гладна, прихвати. А затим, показујући р ком чизме она рече:

— Како си дошао ти до обе обуће: ја знам те чизме.

Тада јој Мишко исприча како је он тада несмишљено упао у те чизме, како су га носиле преко белог света — а сада се ето изгубио, и не зна где је, а не сме ни да их обуће, јер ко зна куда га оне још могу однети.

А та стара баба била је — преобучена Вилд.

Она рече Мишку: Те ће те чизме однети на ма које место, кад им ја рећем.

(Наставиће се)

Нема стене, гребена, рта или острвца на мору, о коме се не причају бајке. Морнара, кад се врати са далеког пута, дочекују децица, жељна да чују о далеких земљама, бури, о језивим ноћима без месеца, о опасним местима, зашћују га и са таквом пажњом слушају, да се он мора присећати и догађаја о којима су други причали, можда још као детету, да их улепшава, а понекад — да би деца боље запамтила — и да их безује за свој брај. Тако се дешава да се једна уста прича, лепа или страшна, о добром или злу чује и на Јадрану и на Црном и Средоземном Мору, на чак и на обалама Океана. Тајба је постала и бајба коју често слушају и деца наших морнара, бајба о црном галебу.

Није нема кад, али и стари људи тврде да је то морало бити дабно, бајба је била чамца неког бродоломника на обалу једног малог ненасељеног острва у сред мора. Нема се ни зашто је тај човек заболоо го и пует камем, око кога је море бесно разбијало своје таласе и остао ту да жиби, али се зна да је из чамца искрцао нешто одега и изнео једно мало лепо дете и да се настанио у једној пећини.

Од тада, живео је као пустињак, али је зато сваке вечери ложио батру на врху највише стене да обавести гаће да се налазе у близини гребена, а кад би се догодило да нека барба ипак настрада, он је седао у свој лаки чамца и спасавао невољнике не обавирући се на опростости. Рибаки су му за то били захвални и покушавали да га награде, но он је одијао све поклоне и повац, примајући само по мало хлеба, да се прехрани, тако да се о његовој добротности сбуду причати, а још више се причало о његовом сину, највећем благу, које је пустињак имао. Мало дете постало је за десетак година снажан и храбар младић који је, кад год је требало погледати смрти у очи да се притекне у помоћ бродоломницима, заменивао би остарела оца и сигурном руком отимао жртве немаштоме мору.

Али, једнога дана таласима досади да се узалуд ломе о обалу, па зашупташе као да се хтели рећи младићу и његовом оцу да не дирају више у тајне мора. Старац није разумео њихове речи, али син диге високо главу и одважно погледа пушину.

— Претите — одговори им он — не мари, јер ме, ипак нећете спречити да бршм своју дужност!

Таласи су поново зашуптали и братили се, али зато да прикупе снагу и надоћу још бићу још снажнији и још страшнији. Ломили су се о чврсту обалу и пенушали цео дан, а кад дође вече, посталоше тако велики да су заплускивали и највишу степену и угасили пустињакову батру, баш кад се на пучини указа велика паћа са поцепаним једрима и поломљеним катаркама.

— Још сам ја ту! — покушао је да надбиче море одважни младић и одбесао своју барчицу да пође бродоломницима. Пошао је, али се није вратио. Покушао је да се бори са морем, да му још једном отме жртву, али су га таласи поклонили, за набек, заједно са онима које је хтео да спасе.

Три дана је стари пустињак тражио чамца на пучини и три ноћи плалио батру. Три дана и три ноћи оплакивао је отац сина, а четврти дан из пећине излете један црни галеб, а на високој стени појави се пламен. Морнари причају да и данас, кад се небо набуче облацима и залуђа буре, на пустом острву гори батра, а црни галеб долази на лађу, да извести о опасности.

Д. У. Диши.

Догодило се то у женском одељењу трећег разреда јединственице у унутрашњости.

— Дено — казала је госпођица Јовановићева, уздићи у разред — донела сам вам леп поклон.

— Поклон? нама? чудиле су се по мало девојнице, али зачас истрчаше из клупа и окупише се око младе наставнице.

— Да, да, вама... и још како леп поклон — продужи госпођица Јовановићева, па издаде из једне велике кутије коју је за њом носио послужитељ, дивну лутку.

Ох! и ах! и други уздици дивљена испунише разред, а руке се саме испружише...

— А којој ћете је од нас дати, госпођице?

— Баш и ја о томе мислим. Волим вас, Владете, све... и Љубицу и Мирку и Јованку. Не могу да се одлучим. Још би најбоље било да сачекам писмени задатак, па која буде најбоља, добија лутку.

Од тога дана у разреду се мислило само на поклон и радило се тако озбиљно, да је госпођица Јовановићева, кад је седе да прегледа задатке, дошла у још већу непријатност, јер су задаци били сви без и једне једине погрешке.

— Не остаје нам ништа друго — говорила је госпођица Јовановићева, сутрадан, делећи задатке, него да приредимо лутрију и то, ако хоћете, у суботу.

— У суботу, у суботу! заграја радосно разред.

А радост је била велика, јер ни једна девојница није имала тако лепу и велику лутку, лутку са сибирском халаном.

— Велика је скоро као моја сестрица, рече Олга.

— Само кад бих је ја добила! уздахну Велика.

— А мени се допада њена коса, додладе Мирјана.

— Да је и мања ја бих јој се обрадовала, забрши тужно Вукосаба, најмања али најмирнија девојница у разреду.

— Зашто важем: „Да је и најмања“, упита је госпођица Јовановићева.

Зато што све моје другарице имају играчака, а ја их уопште немам. Моја тетка, код које станујем не може да ми их купи јер је сиромашна...

— Да, да, ти си, Вућнице, сироче, рече јој наставница, па је помислила по коси. Ко зна, можда ће се срећа баш на тебе насмешити.

Дошла је најзад, и жељена субота.

— Госпођице, да ли сте спремиле бројебе за нашу лутрију?

— Нисам, али нам бројеби и не требају, одговори госпођица Јовановићева. Донела сам двадесет и три листића хартије. Узмите свака по један напишите своје име сабите их и убаците у ову кутију. Ја ћу извући један и чије име буде на њему она ће добити лутку.

У разреду тишина... Госпођица Јовановићева је примила све хартије, метула их у кутију, и забучала рукву. Полако, издавала је једну хартију и развила.

— Вукосаба!

Двадесет и три гласа радосно дочекаше ово име.

— Срећа, добила је Вука.

— Ох, како се радујем!

— И ја!... и ја!... и ја!

Вукосаба, срећна и пресрећна, једва прилази катедри, узима дрхтавом руком лутку и, јенајући, стеже је на своје груди. Сироче без оца и мајке било је срећно.

— А сад, деца, садите, рече госпођица Јовановићева и слушајте. Мени је било много жао што сам добила само један „згоднићак“ за све вас, па сам непричала пријатељима како сте све добре и вредне и успела сам да добијем још двадесет и два поклона. Поклони су мањи, али ће ипак свака од вас добити по нешто. Да настајмо лутрију!

— Чина Михаило, ућите!

И заиста, у ућиношћу уће стари школски послужитељ са пуних рукама ствари. Кад је по столу поребао све: мастионице, кутије са бочицама, шеке, цртанке, пера, госпођица Јовановићева поново забуче рукву у кутију.

— Вукосаба!

Готово љута, наставница погледа девојницу и прекори је:

— Ти си ми дала два листића.

— Нисам, одговори дете.

— Ниси, па шта онда значи?...

Брзо, госпођица Јовановићева разви још један листић... Вукосаба!... Брзо још један... Опет Вукосаба.

Деца су побледела. Боје се гудње, а најхоба наставница не може да се научи чулау, јер је на свима листићима писало само Вукосаба... Вука... Вукосаба... Вука...

Најзад, најотборенија међу другарицама, Мирјана калам из клупе:

— Госпођице, опростите!... Ми смо се договориле... јер, знате, Вука нема играчака, па да сигурно добије лутку, све смо написале њено име... И друге ствари даћемо њој...

Госпођица Јовановићева није могла ништа да одговори, али две сузе које јој се сцотрљаше на играчке, говорише су доброј деци више него реч.

СКРИВАЛИЦЕ

Где се је сајрно учитељ клзана?

Где је ловац вукоба?

Ф. Крофлис

Афера Понсон⁽¹⁰⁾

Бар колико су оне znale, он је био опште омиљен. А пошто су оне биле у Лондону, те трагичне ноћи, нису могле дати никакав детаљ о самој афери. Детектив је видео по погледу, а и по опхођењу ових двеју дама, да су оне биле искрене и да ништа више нису znale.

Идућег дана била је недеља, и као што је већ рекао Ину, Тавер је дошао да прегледа сир Вилијамове хартије. Са собом је повео наредника да му помогне и она су се наместили у библиотеци. Убрзо су се били задубили у свој посао. Око 2 сата ушао је Парк и рекао им:

— Хоћете ли да се мало потресе?

— Врло радо. Господине Парк одговорио је Таверу. Завршићемо посао кроз десет минута.

— Да ли сте нешто нашли? Зашта интендант.

— Баш ништа.

— Чим завршите, изволите доћи у мој стан, рече интендант.

Чим је интендант отишао Тавер се загледао као да је хтео да пође за њим. Али у место тога он се упутио ка извесној соби, коју је запознао још пре тога, приликом обилажења зграда код вођством Парковић и у којој су се налазили портрети сир Вилијама, Кострова и Остена. Детектив је лако познат рањене, уверио се да су све три фотографије биле израђене у истом атељеу и узео је име и адресу фотографија. А после тога све је вратио на своје место, закључао библиотеку и отишао да потражи наредника.

Изнав Таверова у којој је тврдио да није ништа открио у хартијама сир Вилијамових била је тачна. Али је он ипак запазио једну ствар која га је заинтересовала. Код је прелеставо старе покојникове свеске од чекова, открио је, да је у понедељак и уторак, дакле два дана пре афере, сир Вилијам издао два чека на свеје име. Чек од понеделишња био је од сто ливри стерлинга. Али овај од уторника, гласно је на огромну суму од 3000 ливри стерлинга. Очигледно да је било врло сугестивно и врло карактеристично што је жртва уочи њене смрти била потребна толика сума новца. Али то није било све.

Још један други детаљ је изненадио детектива, и то је што је изнад речни: да се исплати само мени, стајао једно велико слово Х А. Међутим, прелеставијући ове чекове, Тавер је свуда видео зашта је употребљаван узети новца. Дакле, изгледало је, да су последње две суме морале бити одређене за тако интимну употребу, да на блоку није било забележено никакво објашњење. Ту је, дакле, била нека мистерија.

Веома ритритиран, детектив је прелеставио и друге блокове утрошених чекова и с времена на време, наглазио је на стране са овим тајанственим знаком. Тако је Тавер видео, да су сви ти чекови са мистериозним знаком, исплаћивали од пре четири године на овамо, да су сви гласили на име сир Вилијама и да су износили суму од сто ливри стерлинга, изуземајући последње, код којих се сума кретала од сто до четири стотине. Таквих чекова било је укупно 4600 ливри.

Таверу се умишљило, да је у животу сир Вилијамово постојала нека тајна. Коцкар? Или можда жене? Али ове две претпоставке су биле у супротности са оним што је детектив сазнао о покојниковом животу. Али, ипак је Тавер, наглазио, ко зна? Он се сетио да је сир Вилијам посетио банку у понедељак. Да ли је то чинио да би исплатио чекове? И прегледао се у банци. Тако је дозволио, да је сир Вилијам аблазио наплати један чек од сто ливри. Али нико му у банци није могао дати објашњења о онима осталим мистериозним чековима, као ни о оном од 3.000 ливри стерлинга који свакако није био ни исплаћен.

Према томе Тавер је зажелео да сазна нешто више о животу покојниковом. А тако исто хтео је да се упозна и са тестаментом. То ће му омогућити да сазна, којим је особама ишло у рачун да старец умре. Из хартија сир Вилијамових Тавер је сазнао, да су његови адвокати-саветници били г. г. Грир и Арбатот из Лондона. Зато је сад хтео прво да се види са овом господом. Телефонирао им је и заказао саставак за 2 ч. по подне. Узео је воз за 10.55 за Лондон.

Отишао је до Арбатота.

Свакако да већ нагађате зашто сам дошао до вас, почео детектив. Тиче се жалосне смрти сир Вилијама Понсона.

Тавер је оклењено неколико тренутака, а затим продужи.

Мислим да ће бити боље да вам озмах откријем нов правци ове афере. Али вас молим да сматрате ова моја објашњења као врло поврљива.

Г. Арбатот кливну главом у знак потврде и детектив продужи.

— Познато вам је под каквим је жалосним околностима сир Вилијам нашао смрт. По свему је изгледало да је по срези несрећан случај, али нас извесне ствари приворављају да другачије мислимо. Жао ми је што вам могао рећи, да према садашњем стању ствари, ми сумњамо да је по срези афера.

Адвокат се трже.

— Злочин рече он.

— Бојим се да се у то не може сумњати.

Тако брзо гласи лекарски извештај.

Г. Арбатот је био не само адвокат покојников, већ и његов пристији пријатељ. И зато је био врло узбуђен овом вешћу. Обећао је озмах инспектору да ће му помоћи, уколико он то може.

— Желео бих, Господине, рече инспектор, ако би бити љубазни да ми кажете све што знате о сир Вилијаму.

Г. Арбатот је устао и узео један досије, на коме је стајало написано: Сир Вилијам Понсон. Презастављујући с времена на време хартије у овом досијеу, он је причао детективу све што је знао о сир Вилијаму.

Сир Вилијам је почео врло скромно своју каријеру. Прво је радио као чиновник у једној малој топионици у Гатсхиду, ту је, благодарно својој енергији постао директор у својој 29 година. Тринаест година доцније, он је постао ортак свога бившег газде. Шест година доцније овај је умро и Вилијам је остао сам, као сопственик предузећа. Тада је отишао по свога брата, који је био инжењер на једном броду Кунарда Лине. Вилијам је узео Ц на за ортака и тако је реорганизовао механички део индустрије. Фирма је још више почела да напредује и два брата постадоше богатима. Тада се сир Вилијам почео бацити јавним пословима. Код је сир Вилијаму било тездесет година, његов брат Џон умро је изненада. Сир Вилијам није нише хтео да ради сам, продао је предузеће и купио Лис Манр.

Што се тиче породичног живота, сир Вилијам је био срећан човек, бар последњих година. Он се оженио у 30 години једном удовицом, мис Етел Дал. Око те женидбе постоји једна романтична историја, за чју аутентичност Г. Арбатот не може да гарантује. Сир Вилијам Понсон, који је у то време био чиновник, а Том Дал трговачки путник у топионици, возели су и ту жену, децу Етел Осборн, ћерку једног лекара из околине. Дал је, изгледало, био човек заводник, привлачног понашања и увек елантан. Али у моралном погледу он је стајао врло рђаво. Млади Понсон, објашњао, није успео да очара девојку и она се одлучи да пође за његовог ривала. Удана се за Дала, и већ прве ноћи се покајала, јер се њен муж вратио ишао у хотел на морској обали, где су они проводили летњи месец. А доцније је ишло све горе и горе. Дал је продужио да пије и он су запали у дугове. Етел је стрхавала да њен муж не буде опнућен, и да тако запали у беду. Тако су живели три године. У то време

је Дала послала управу топионице због послова у Канаду. Он се укрио на Нумизијан, али она и ња је ударила у један зелени брег испред Нове-Земље и потопила се за тридесет минута. Листва потинулих је била врло дугачка, а за госпођу Дал она је значила ослобођење, пошто је и њен муж био на тој листи.

Госпођа Дал је остала у правој бедн, и Понсон ју је потајно потпомагао. После две године он јој се почео понова удварати и она је пристала да пође за њега. Није имала дете из првог брака. А са сир Вилијамом је добила двоје: Остена и Емлу.

Она два детета су била различита по карактеру. Емла је била блага и љубка. Сви су је вољели. Остен је пак био доста негодниг карактера. Сир Вилијам је дао свом сину једну ренту и замолио га да оде да живи за свој рачун. Остен је тада изабрао ни у у Хоффорду.

— Али, продужио је Г. Арбатот, немојте из тога да закључите да је Остен сасвим рђавог карактера. Ово одвајање оца од сина треба присто приписати неслагању карактера. Остен је чистан човек и неодољиван. И ја мислим да му нико нема шта да замери.

— Ја сам добио тај утисак и из разговора са посругом, рече Тавер. Али постоји још један Понсон о коме ми још нисте ништа рекли, а то је Костров.

— Костров је једини Џон, брата Вилијамовог. Костров највише заслужује да буде цењен (и је велика расправља. Али он је био увек симпатичан сир Вилијаму. Чир индустријалац га је волео и пратио му његове лудости, сматрајући их као глехе младости. И тестаментом он је оставио добар део свог имања оном свој деваку.

— Баш сам хтео да вас сад замолим да ми изнесете финансијску ситуацију свију младона породице.

— Могу вам дати само поврљиве шифре. Код се буду намирили сви тројковни око последња два остаће око 500.000 ливри стерлинга за наследнике. До сада је Остен примио годишње 1000 ливри а мис Понсон 500. У те стаменту су задржавали исте пропорције. Остен ће наследити 150.000 ливри стерлинга, мис Понсон 75.000, Костров исто толико. А остатак од 20.000 припаће деци Понсон.

— Да ли Остен има и другог прихода сем тих 1000 ливри?

— Не верујем. Он нише до душе о разним социјалним и научним проблемима. То му доноси можда мало прихода. Сем тга и његов јунак Џон му је оставио 500 ливри стерлинга. Али и ак мислим да укупно не може имати више од 1200 до 100 ливри годишњег прихода.

— А што се тиче Кострова, да ли вам је позната његова финансијска ситуација?

— Није. Знам само да и он сам признаје да се налази у тешкој ситуацији.

— Да ли сте већ слушали да се говори о некој мис Лиз Дру из Хоффорда?

— Јесам, одговорио адвокат. Код је био код мене последњи пут са Вилијамом ми је о њој говорио. Рекао ми је да је Остен био очаран том девојком. Било му је врло непријатно мис Лиз Дру је била, колико је могао савладати, члана девојка, али из нижег друштва. Наравно то нама може изгледати без важности, али старом Понсону је било стало до друштвеног положаја. Он је чак толико узео ишао да је говорио да ће изменити и свој тестамент у случају да се његов син венча са овом девојком.

— Зар ви не знате да су они верени?

— Адвокат је изгледао изненађен.

— Не. Нисам знао.

— Остен ми је рекао да су се верили у суботу, али да жели да та ствар остане још поврљива.

Дакле утрок сутње сир Вилијама изгледао је јасан. Што је Тавер ни то дуже мишло, све му је изгледало нужије за детаљно провери либи Остеном.

Још једно питање, господине Арбатоте, продужи детектив.

(Наставиће се)

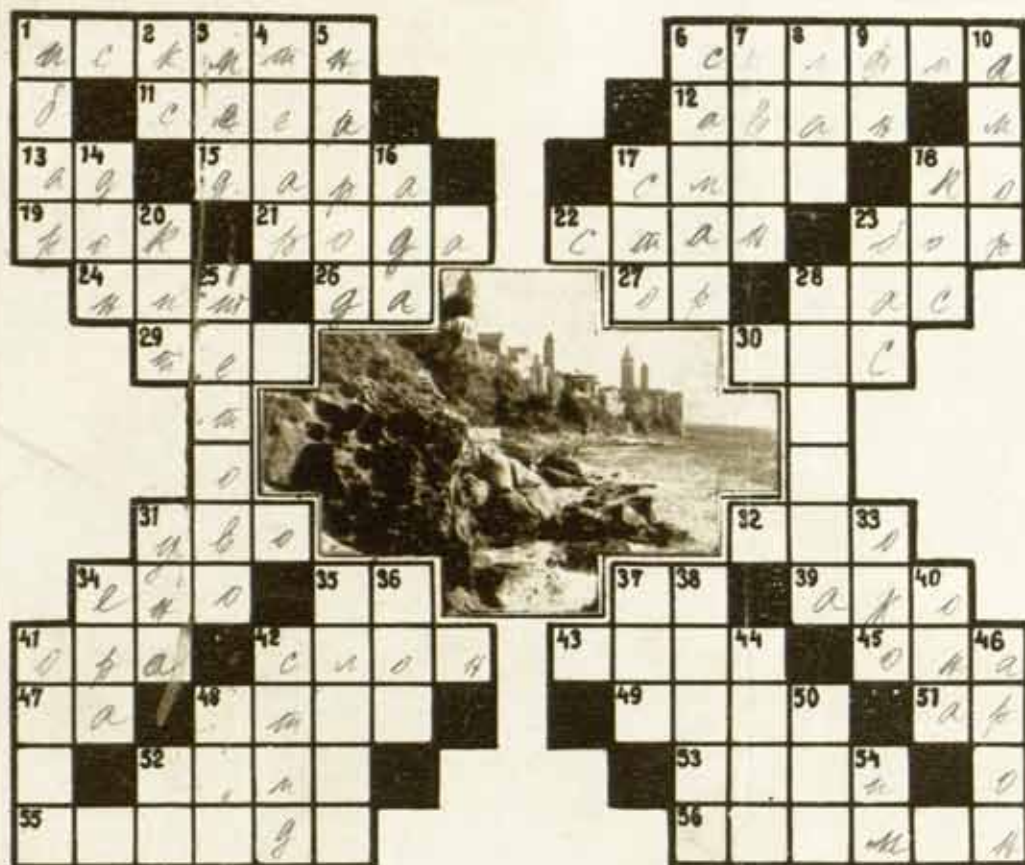
ЗАБАВА

Купон бр. 39

Наградне заговетке „Илустрованог Времена“

Свака наша заговетка биће награђивана са две награде, и да би се оне добиле потребно је да читаоци пошаљу уредништву тачно решену заговетку и да поред тога назначе колико ће тачних одговора бити. Два тачна одговора који најприближније буду предвидели број тачних одговора биће награђени. Уредништво ће одговоре примати за седам дана од дана изласка листа. Закаснели одговори неће се узимати у обзир. На Роберту треба ставити: Уредништву Илустрованог Времена, и залепити купон који носи број заговетке. Одговори без овог исчека неће се узимати у обзир. Напомињемо да се сваком послатом решењу мора приложити тачна адреса (занимање, место, улица и број куће).

Заговетка бр. 39

- 7) мушко име,
- 8) речна, морска животиња,
- 9) слобо,
- 10) бог љубави,
- 14) име светског рекордера на моторним чамцима,
- 16) река у Италији,
- 17) део намештаја,
- 18) птица,
- 20) сисар који живи у води,
- 23) врста гласа,
- 25) барош у Јужној Србији чубено по одличним јабукама,
- 28) место у Грчкој,
- 31) река у Босни,
- 33) део лица,
- 34) бећи размак бремена,
- 35) женско име,
- 36) домаћа животиња,
- 37) таман, натмурен,
- 38) лек,
- 40) заменица,
- 41) пристаниште Арабије,
- 42) срам,
- 44) слагалиште,
- 46) мушко име,
- 48) гомила,
- 50) река у Русији,
- 52) слобо,
- 54) елидирана лична заменица.

С лева на десно:

- 1) калуђер,
- 6) уображена бића, пола риба
пола жена,
- 11) циљ,
- 12) кухињски прибор,
- 13) пакао,
- 15) женско име,
- 17) крај, забршетак,
- 18) заменица,
- 19) термин,
- 21) птица селица,
- 22) место становања,
- 23) четинар,
- 24) конач,
- 26) афирмација,
- 27) злато на француском
- 28) заменица,
- 29) предмет за мерење,
- 30) знак безжичне телеграфије за дозирање помоћи,
- 31) део лица,
- 32) заменица,
- 34) прилог,

- 35) два једнака сугласника.
- 37) 36 = 35
- 39) сбеза,
- 41) врста папагаја,
- 42) огроман сисар,
- 43) предлог,
- 45) заменица,
- 47) италијанска музичка нота,
- 48) планина у Србији,
- 49) име једног дрвета,
- 51) мера,
- 52) област старе Грчке,
- 53) скуп јуначких песама,
- 55) сретсво за мазање лица,
- 56) новац.

Одозго на доле:

- 1) река у Југославији,
- 2) мозаик,
- 3) производ пчела,
- 4) мера,
- 5) множина људи која чини нацију,
- 6) врста седла,

Решење заговетке бр. 32

С лева на десно: 1) корак, 5) кил, 6) тон, 8) лаконизам, 11) ти 12) Авала, 13) ас, 15) пита, 17) оса, 18) ујед, 20) зубар, 21) мотор, 23) бар, 24) рак, 26) Ман, 28) лој, 30) нокат, 32) метар, 34) Тир, 35) ре, 36) ат, 37) Рус, 38) хал, 40) пар, 41) луд, 45) кум, 46) Диван, 49) монах, 51) сруп, 53) декан, 54) Дима, 55) ура!, 58, Алек, 59) са, 6) слама, 62) ер, 63) непостизали 66) рог, 67) ток, 68) рапав.

Одозго на доле: 1) кива, 2) олово, 3) Атила, 4) коза, 5) ка, 7) на, 8) литар, 9) нас, 10) мајор, 11) Тибар, 14) сетан, 15) пуб, 16) вр, 18) ум, 19) док, 22) лак, 25) пот, 26) морал, 27) 28) лет, 29) јарам, 30) Нил, 31) тег, 32) мат, 33) Рур, 39) дуд, 40) Пух, 42) Дис, 43) Тарис, 44) Фокер, 45) кан, 47) вид, 48) Нуман, 49) мелем, 50) нас, 52) па, 3) да, 55) улога, 56) рат, 57) Анита, 60) спор, 61) Азов, 64) ер, 65) ак.

Тачних решења је било 214. Прву награду, полугодишњу претплату „Илустрованог Времена“ добија генерал Шапрински, Панчево (Предвидео 215 тачних решења), а другу, тромесечну претплату Т. Поповић, Извозна Банка, Београд (Предвидео 200 тачних решења).

ИЛУСТРОВАНО ВРЕМЕ излази сваке суботе. — Претплата: за Краљевину Југославију: месечно дин. 17.-, тромесечно дин. 50.-, полугодишње дин. 95.-, годишње дин. 180.-. За иностранство: полугодишње дин. 240.-, годишње дин. 400.-. — Поједини број 5 дин. — Отгласи по тарифи. — Рачун код Поштанске Штеднице бр. 52.204. — Редакција и административна Посељареба 4-6. — Телефон и телеграма „Илустровано Време“, Београд.

Главни уредник Миливој Предих, Кн. Љубице 1. — Власник, издавач и штампар, за Штампарско Издавачко Предузеће „Време“ Анд. Друштво Милутин С. Стебановић, Богојабљенска 5

БИГОЉЪ ТУРСКО ТУЛЪЕ